

Darvasi László

A vidám korcsolyapálya

Mácsai Istvánnak kellett volna megfestenie, sz.
 A Pannónia utcában történt, esett ez
 meg, ő ottani lakos
 volt korábban, megfesti helyettem, aki csak elbeszélem,
 akkor nem lenne ilyen sz. Szomorú, milyen, szomorú.
 Nem is az, hogy a bánat, hanem hogy elvállik.
 Talán mert a naivok, az úgynevezett naiv festők nem
 tudnak annyira, mennyire, szomorúak lenni, amikor
 pedig ők tudnak igazán. A
 realizmusba, az avantgarde vadász társadalom dzsungelébe
 belenéz egy bamba oroszlán, Leo Leonyid.
 Illetve a mindenki, a tárgy, a ember, a tárgy, a gondolat,
 a ember otthon lehet a képben, és aki fest, megbízhat abban, amit
 elmond vagy ábrázol [a szó, a látvány nem fordul
 ellenem]. A naivitás lényege,
 hogy mindenki otthonra lel, és minden
 teremtett lénynek van kifejezett határa. Önmagam
 az otthonom, ha más nem. A teremtés
 elválás és visszatalálás. Aki meg nem naiv, azt
 gondolhatja, minden összeér, keveredik, át-
 és visszahárul, egyik dolog sérti a másikat, és
 semmi nem tud csak a maga kibaszott baja
 lenni.
 Mácsai Istvánnak kellett volna megfes.
 Egy anya és egy apa álltak a hirtelen lett karácsonyi jégpályánál
 a Wein János parkban, még csak éppen van az, ami az esti
 lényeg, a fény tétovázása, és nincsen is
 annyira, mennyire, este, az nem est, hogy sötét van,
 a park tar faágain átdereng a tél náthás
 lélegzése, a sárga hűgyszerű lámpázás, és jó kis vattaköd
 is dereng, és építettek egy korcsolyapályát ebbe a tenyéryni
 parkba, szűken vett terület, palánk is keríti, elvállik, műanyag. Szomorú.
 A gyerek korcsolyázik és egyedül. Szomorú.
 A szülők a palánk mögül nézik, mint egy szépművészeti kiállítást.
 Figyelik, a mi fiunk.
 Különben nem is korcsolyázik. Az nem
 korcsolyázás, hogy körbe és körbe ha
 lad egy jellegzetes, egy előre dőlő tartással és
 csusszanásokkal elesni készen, karjait kitartva, egyedül és egy
 edül. Lett korcsolyapálya, egy fabódét is emeltek mellé,

egy lány áll mellette, felügyel,
többen korcsolyáztak is azon a télen a környező háztömbökből,
polgári lakásokból és panelekből,
de azon a decemberi koraestén, 2022-ben vagy 2021-ben, senki más, csak
ez a kamasz fiú karistolta a műjeget a kölcsöncipője fémével.
Testes fiú. A szülők nézték, koncentráltak,
ne essen el, ne legyen baja, ne essen el,
örüljél, Zsoltika, ezt akartad, ezért hisztiz tél tél tél
napok óta, hogy ide akarsz jönni, jöttünk, a mi fiunk vagy,
hol nap elmondják, elmondjuk, Zsoltit elvittük korcsolyázni, hová.
Zsolti korcsolyázott a Wein János parkban.
Életében először.
Nem kellett segíteni.
Nem esett el.
Zsolti ügyes.
Csak egyszer történt valami, nem is elesés volt.
Nem esett el a Zsolti egyáltalán?
Zsolti, fáj még?
Biztosan Mácsai Istvánnak kellett volna
megfesteni, hogy ne legyen ilyen, milyen, sz.
Nem is kellett volna erről beszélnem,
Minek is írom meg, hogy valaki, Zsolti, nem tud korcsolyázni,
egy gyerek, hány gyerek nem tud, m
inek írom meg a szüleit,
azt a vékony felügyelő lányt, ahogy nézi.
Érdekelt talán, azért, mi van abban a fájdalomban,
amikor a Zsolti elesett, nem esett el,
a fájdalomban mi van, amikor nem esik el valaki,
pedig igen.
Kedves Mácsai, akinek a
szomszédja lehettem volna, ha látod,
biztosan megfested, hogy Zsoltinak fáj,
amikor elesett, amikor dehogyis esett el, és mégis
majd mindenkinek fájni fog,
hogymilyen szomorú,
de vidám is, nagyon vidám, hogy ennyire
a korcsolyázásban is
tudunk lenni.

Gyere, Vojnich Erzsébet!

Gyere, Vojnich Erzsébet, keressünk emberi
 arcot a gyárudvaron, és továbbá lehet-e
 kétséget támasztani, hogy az ember a költészet miatt
 lett. Z emberi elemek, emberi testrészek,
 ruházata és a szokások, szerencsejátékok, ünnepek, szavazási kedv,
 z emberhez kapcsolható gyári, ipari,
 mezőgazdasági, ipari, tőzsdéi, hobbi természetű
 bevásárlási, gasztronómiai működések
 a költészet miatt lettek, váltak. Van. A költészet
 miatt lett az a hely, ahol
 Istennek kellene lenni Istennek. És te is a
 költészet miatt vagy, Erzsébet, szia.
 Festékbolt, egyedi enyvek a polcokon,
 palettasor, mókusecssetszőr, művészeti terpentín, vers.
 Jöjj, kérlek.
 Szeretjük a gyárlátogatást?
 A helyszínelést?
 Ipartelepen kézen fogva?
 Szeretjük azt gondolni, hogy
 az, ami van, az
 olyan, mint Jézus magánya.
 És ami elveszett,
 az zenél, akár a kiivott üveg fúvása,
 lélegzet, erdei szél, huzat téved a kiürült formákba,
 ígyképpen a maradék fenségesen hangzik [kong] a pusztulatban.
 Nagy és nemes erény,
 mert lenni kicsinység, tétováság és hét
 köznapi hibát hibára halmozás, a lenni-ből kirozott
 leltári szám maradandósága, fecsegés.
 Jól elveszni, nem vagyni, de pedig hiányozni,
 az a truváj. Akkor jön be a képbe
 a vers mattasztmás lélegzése,
 az olvasztár könnye fénye,
 hogy az eltévedt kohász képes-e
 föltámasztani az elveszettet,
 annak szürke huzatban derengő valamilyenségét,
 sokféleségét,
 hogyazéletgyárplázavolt,
 arc, nézés, ruházat, külcsín,
 és azt is belátni, hogy ez már nem működik.
 Nosztalgia ólomból, betonból, ködből.
 Már nem így termelnek, hisz tudod.

De viszont így működött, ilyen parádésan, ilyen
kreatívan, ilyen szellemesen. És sajnos nem
gyárt már, de így gyártott terméket,
terméket, terméket, személyiséget.
Jaj, az a kegyelem,
Erzsébet, amikor a kiürített ég megégeti
a maradék gyártmányt – tanúságtétel –, amit ott gyártottak,
ahol semmit se gyártanak már,
ahol üres a medence, csarnok, kád,
és a vers mégis ott maradhat.
És ott is marad,
mintha az össze- s elveszésnek az arca maradt volna, lenne
benné.

Sárga vidám

Haász Istvánnak

Ha van tökéletes,
akkor
a micsoda,
a mennyi,
a hol és
a mikor –
szóval ezek a paraméterek
biztosan nem kötvényei neki,
nem úgynevezett értékmutató elemei,
nem úgynevezett térkoordinátái
a tök
életesnek.
Persze, hogy nincsen.
Igen. De mégis van neki,
van a tökéletesnek nyelve és
formája, és van tekintete,
egy igazán tökéletes tekintet, amely a maga
látványába merül el,
egy nyelv, amely csak magát értheti,
egy zene, amit csak maga hall,
egy semmiképpen sem tapasztalható,
mégis létező, a formátlanságot átható
tökéletes működés.
Nem megszólítható.

A párbeszéd hiánya.

Azonban a tökéletlen mindent tud a tökéletesről,
és bár semmit se mondhat róla,
arról beszélhet a legszebben. Amikor
a szabálytalan magáról beszél,
a megmutatott, elmesélt, ábrázolt,
kitört, odaragasztott, fölszeletelt, leaprózott,
elszemetelt, elmorzsált, szétforgácsolt, megsértett
szabálytalan mögött ott pompázik fenségesen
vagy mint egy leöltni kész, riadt állat,
a tökéletes.

A sárga udvaron áll egy sárga fa, sérthetetlen.

Lehetne akasztófa, sárga.

Álló sorompó, sárga.

Tilalomfa.

Zálogház, sárga.

Sárga lelenceim sárga köntösben.

Sárga gyümölcsfa is lehetne, azzal a piros gyümölcscsel, az
elsővel, tökéletes lenne.

Sárga fa állna a sárga udvar hullámverésében
azzal a piros gyümölc sével.

Sárga fa előtt sárga fák, sárga hullámokban,
sárga szélben, sárga fűben, sárga ég alatt.

Sárga.

Csak egy fa áll, ferdén,

hullámzó ágakkal,

akár mintha lenne valakié.

De mert tökéletes, senkié sem lehet.

Sérthetetlen.

Pedig csak él,

és sárga.

